

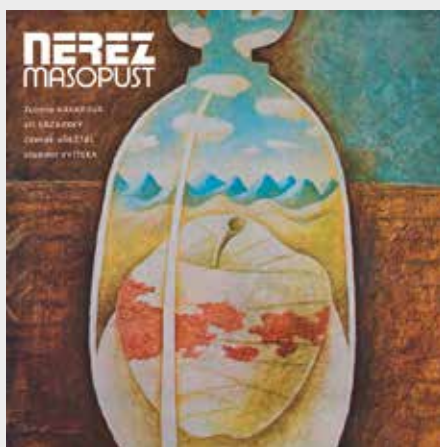
NEREZ VZPOMÍNÁJÍ NA ZUZANU NAVAROVOU

K nedožitým šedesátinám Zuzany Navarové vyšla reedice prvního alba **Nerez – Masopust**. Legendární album vyšlo v roce 1986. Členové Nerez Zdeněk Vřešťál a Vít Sázavský uspořádali v Zuzanině rodišti dne 18. června speciální koncert a křest.

Zuzana Navarová společně s kolegy **Zdeňkem Vřešťálem, Vítem Sázavským, Vladimírem Vytiskou** a hosty se poprvé představili na dlouhohrajícím vinylu s názvem Masopust. Silné autorsko-interpretační sdružení bylo úspěšné na folkových festivalech. Aktuální reedice na CD a LP byla remasterována z původních pásků. Obal byl rekonstruován tak, aby se graficky a barevně maximálně přiblížil neexistujícím výrobním podkladům a nenalezenému titulnímu obrazu. Oproti původnímu vydání zde naleznete texty všech písní. Vnitřní sáček a booklet obsahují též fotografie a vzpomínky. Největším zážitkem je však muzika samotná: melodickými nápady a chytrými texty stále současná, třemi jedinečnými sólovými hlasy a společně dokonale „lepícími“ vokály trvale okouzluje.

ZDENĚK VŘEŠTÁL:

V roce 1982 jsme jako začínající kapela Nerez vyhráli Vokalízu i Portu, stejné vavříny jsme získali i v roce 1983. Začínali se o nás zajímat „odpovědní redaktoři“ z tehdy dvou existujících vydavatelských firem. Ediční plán tehdejšího Supraphonu obhospodařoval soudruh Viktor Kotrubenko společně s básníkem Václavem Honsem, jehož verše jsme museli poslouchat během každého dílu tehdy populárního rozhlasového pořadu Větrník. Řeknu to stručně – jelikož ani jeden text z našeho chystaného alba nenapsal básník, dveře do Supraphonu se zavřely... Naštěstí existovala ještě druhá firma jménem Panton, kde ediční plán sestavoval moudrý a odvážný Stanislav Titzl. Nabídl

jsme mu 11 písní, které jsme postupně natočili v královéhradeckém studiu Jednota v letech 1982–1985. Pan Titzl nás vzal pod svá křídla a domluvil nám nahrávací frekvenci v prvním československém studiu, které bylo vybavené digitálním záznamovým zařízením, ve studiu Motorlet. Tady jsme natočili závěrečný song alba Masopust. Píseň Do posledního dechu je natočena najednou, nástroje i hlasy, a je „sešita“ ze dvou verzí. Právě vychází reedice alba Masopust – a světe, div se, u firmy Supraphon. Jenom ty básničky od soudruha básníka tam bohudík nenajdete...

VÍT SÁZAVSKÝ:

Nedávno jsem procházel kolem hotelu Grand v Hradci Králové a vybavila se mi jedna velmi konkrétní vzpomínka na Zuzanu. My dva jsme v osmdesátých

a devadesátých letech několikrát kývli na výzvu vytvořit scénickou hudbu k činohernímu představení. A bavila nás práce v takovém tandemu. Pamatuji si krom jiných HaDivadlo, Hradec a poslední bylo pražské Národní divadlo. V Hradci to byl nějaký Dürrenmatt, ale už si z toho kusu nevybavím nic, zatímco Zuzaninu tvořivost a pohotovost zapomenout nelze. Měli jsme v Hradci od rána zamluvené studio, nějaké poznámky na papíře, v hlavě pár motivů a objednaného bubeníka, na jehož výkonu to mělo celé stát. Ten lump ale svou účast na poslední chvíli odřekl. A tak jsme v předvečer natáčení po nějakém koncertě Nerez sedli v Praze do auta a přejeli na noc právě do Grandu. Bylo mi divné, proč mi Zuzana naložila do auta půlku svého kuchyňského vybavení. Časné ráno v Grandu, před odchodem do studia, jsem pochopil její ďábelský plán. Zkoušeli jsme, jaké zvuky nám ty pokličky, sběračky a hrnce nabídnou. Pak nás z hotelu vyhodili a my šli nahrávat. Vlastně jsme tu potřebnou rytmiku stvořili velmi moderně, jen s předpotopní technologií. Aniž bychom něco věděli o loopech, byli jsme možná v Čechách první, kdo se smyčkami ve studiu pracoval, ba dokonce vlastní smyčky vytvářel. Třeba jsme vyžebrali mince z kapes všech přítomných a sypali je různým tempem a z různých výšky před mikrofonem do nějaké mísy... Pan režisér nás pak moc pochválil. A vlastně chválil nejen naše neortodoxní tvůrčí principy, ale především Zuzaninu neústupnost za nepříznivých okolností, schopnost improvizovat a odvahu nemálo riskovat... ☒